

Arrest

nr. 234 937 van 7 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. EL KHOURY *loco* advocaat J. HARDY en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient op 9 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') op 5 januari 2018 en 4 juli 2018, telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 31 januari 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Cabudare (staat Lara) en bezit u de Venezolaanse nationaliteit. Uw moeder was reeds lange tijd lid van de Partido Socialista Unido de Venezuela (PSUV) en een hevige aanhangster van Hugo Chávez. Zo organiseerde ze naast bijeenkomsten in haar woning ook heuse marsen als blijk van steun aan de regering van Chávez. Uzelf wou na uw studies Human Resources en een aantal eerste werkervaringen in de auditsector werken voor het bedrijf 'Lácteos Los Andes', een groot socialistisch staatsbedrijf van melkproducten en fruitsappen. Omdat een dergelijke tewerkstelling vereiste dat u het regime steunde, werd u lid van de regeringspartij (PSUV). U werd in 2011 bij het bedrijf aangesteld als personeelsmanager. Dientengevolge werd u meer en meer politiek actief: u woonde bijeenkomsten binnen het bedrijf bij, u had met uw collega's regelmatig gesprekken over de ideologie en u was verantwoordelijk voor het mobiliseren van werknemers als er demonstraties ten voordele van de regering werden georganiseerd. U maakte binnen het bedrijf een aantal promoties en zo werd u in 2016 nationaal personeelsmanager. Na een herstructurering werd u begin 2017 gedegradeerd tot regionaal verantwoordelijke van de westelijke regio van Venezuela. In datzelfde jaar ontstonden er grote protesten tegen de Venezolaanse regering. Er ontstond een spiraal van geweld door heel het land. Ook in de wijk waar u woonde was de situatie onrustig. Ook daar waren grote manifestaties en omdat iedereen wist dat u voor de regering werkte – u was zelfs de enige bewoner die een overheidsfunctie uitoefende – werd u vaak uitgescholden voor rotchavist door de andere wijkbewoners, onder wie R. Q. die lid is van 'La Resistencia'. De auto van uw man werd bekrast en er werd wel eens vuilnis in uw tuin gedumpt. Om de spiraal van geweld te doorbreken kondigde de president op 1 mei 2017 aan dat er een grondwetgevende vergadering opgericht zou worden. Op 30 juli 2017 zouden de verkiezingen met betrekking tot dit nieuwe orgaan georganiseerd worden. Om de politieke tegenstand hiertegen binnen Lácteos Los Andes te ondermijnen werden er onder het mom van een grote herstructurering verschillende opposanten van het regime ontslagen. Zo'n duizend werknemers dienden verspreid over een periode van een aantal maanden af te vloeien. De spanning binnen het bedrijf was dan ook om te snijden. In deze context moest u op 17 juli 2017 de verkoopdirecteur Y. S. en de verkoopscoördinator V. V. aan de deur zetten. Tijdens het ontslaggesprek bedreigden zij u met de dood. Op 18 juli 2017 ontsloeg u D. A., een verkoopsanaliste binnen het bedrijf. Ook zij slingerde doodsb bedreigingen naar uw hoofd. Door de ontslagronde op het bedrijf werd het bedrijf in juli 2017 door manifestanten aangevallen, waardoor de guardia civil moest tussenkomen. De geruchten gingen overigens dat Lácteos Los Andes samenwerkte met de colectivos tegen de opposanten en dat deze opposanten lijsten hadden met alle managers en leidinggevendenden binnen het bedrijf. De verkiezingen werden op 30 juli 2017 gewonnen door de regeringspartij en daags na de verkiezingen riep president Maduro dan ook op om de rangen te sluiten: hij gaf opdracht om iedereen te ontslaan die niet was gaan stemmen. U hield zich in de daaropvolgende weken bezig met het controleren van alle werknemers die onder u in de hiërarchie van het bedrijf stonden om te zien of zij hun stem uitgebracht hadden en ook om andere leidinggevendenden aan te sporen hetzelfde te doen bij hun werknemers. In augustus 2017 moest u in opdracht van het bedrijf naar Caracas om ook daar drie leidinggevendenden van de dochterorganisatie 'Andilara' te ontslaan. In die periode werd u door L.M., de algemeen directeur van Lácteos Los Andes, gevraagd om in de gevaarlijke staat Zulia mensen te ontslaan. Uit veiligheidsoverwegingen weigerde u dit te doen. Hierop kreeg u problemen met uw leidinggevendenden: uw weigering beviel hen niet en uw ontslagbrief werd opgemaakt. Omdat u uw goede reputatie en een goed CV wenste te behouden, besloot u om zelf ontslag te nemen. Op 27 september 2017 deed u dit daadwerkelijk maar u werkte nog tot 29 september 2017 voort. Nadien maakte u plannen om Venezuela te verlaten. Omdat uw echtgenoot geen paspoort kon krijgen, bleef hij in Venezuela en verhuisde hij naar de woning van zijn moeder. U vertrok op 22 oktober 2017 met uw jongste zoon J. A. naar de Dominicaanse Republiek, op bezoek bij uw oudste zoon. Op 8 november 2017 reisde u door naar België, alwaar u op 9 november 2017 om internationale bescherming verzocht. Bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest u voor uw leven omdat u in heel Venezuela gekend staat als aanhangster van de regering en omdat u vele mensen diende te ontslaan. Voorts vreest u geen werk meer te vinden en geen medicatie te kunnen verkrijgen voor uw suikerziekte. Daarnaast vreest u, gelet op het plan 'Ubica Tu Casa', het plan van de Venezolaanse overheid om leegstaande woningen te confisqueren, geen onderdak meer te hebben in Venezuela. Tot slot, gezien uw afwezigheid bij de presidentsverkiezingen van mei 2018, vreest u geen recht meer te hebben op een aantal sociale voorzieningen en de facto als een staatloze beschouwd te worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; het paspoort van uw minderjarige zoon J. A.; zijn geboorteakte; de geboorteakte van uw zoon J. die momenteel in de Dominicaanse Republiek woont; uw identiteitskaart; uw werkbadge van Lácteos Los Andes; uw huwelijksakte; uw diploma 'Human Resources'; een folder van de organisatie 'Lácteos Los

Andes'; een benoemingsbesluit, d.d. 29 juni 2015, waaruit blijkt dat u vanaf 1 juli 2015 gedurende drie maanden tot regionaal personeelsdirecteur van Lácteos Los Andes werd benoemd; een benoemingsbesluit, d.d. 29 december 2015, waaruit blijkt dat u vanaf 1 januari 2016 tot nationaal personeelsdirecteur van Lácteos Los Andes werd benoemd; een benoemingsaanvraag d.d. 17 februari 2017 waarin u werd voorgedragen als nieuwe regionaal directeur van de regio 'Occidente'; uw ontslagbrief, d.d. 27 september 2017; een attest van Lácteos Los Andes waarin bevestigd wordt dat u tussen 14 maart 2011 en 29 september 2017 tewerkgesteld was voor deze organisatie; uw laatste loonafrekening van uw werkgever Lácteos Los Andes, d.d. 29 september 2017; twee getuigenissen van collega's die uw werkzaamheden bij Lácteos Los Andes bevestigen, alsook de problemen die u kreeg na de verkiezingen voor de grondwetgevende vergadering; een foto van de beschadigde wagen van uw echtgenoot; twee medische documenten ter staving van onder andere een maagzweer, gedateerd in 2012 en 2014; mailverkeer tussen leidinggevendenden van Lácteos Los Andes met betrekking tot een herstructurering in uw bedrijf; een overzicht van de financiële situatie van Andilara, de dochteronderneming van Lácteos Los Andes; de officiële bekendmaking van de ontslagronde en de herstructurering van Lácteos Los Andes; de berekening van de ontslagvergoeding van D. A.; de berekening van de ontslagvergoeding van V.V. en Y.S.; een flyer die onder de werknemers van Andilago verspreid werd om hen op te roepen niet te gaan stemmen bij de verkiezingen van 30 juli 2017; een aantal lijsten waarin wordt opgelijst welke en hoeveel werknemers er stemden op 30 juli 2017; een screenshot van een WhatsApp-conversatie met L.M., de algemeen directeur van Lácteos Los Andes, waarin hij aangeeft dat u werknemers van het bedrijf moet ontslaan; een aantal artikelen betreffende de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela met voorbeelden van enkele chavisten die door de oppositie gewelddadig aangepakt werden; een YouTube-filmpje, gepubliceerd op 20 juli 2017, betreffende een betoging vlakbij het bedrijf Lácteos Los Andes waarbij er onder meer door betogers op het bedrijf werd geschoten maar waarbij de ordetroepen konden tussenkomen; een aantal nieuwsberichten betreffende de campagne naar aanleiding van de verkiezingen van de grondwetgevende vergadering op 30 juli 2017 en betreffende de verkiezingen op zich; een twitterbericht van @c.c. met een foto van een communiqué van de Venezolaanse overheid waaruit zou moeten blijken dat burgers die niet deelnamen aan de presidentsverkiezingen van 2018, een aantal rechten ontzegd zullen worden; een aantal nieuwsberichten betreffende "Ubica tu Casa", het plan van de Venezolaanse overheid om leegstaande woningen te confisqueren; en twee rapporten van het UNHCR betreffende mensenrechtenschendingen in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U haalde aan dat u bij de uitvoering van uw werkzaamheden bij het staatsbedrijf Lácteos Los Andes verschillende personen om politieke redenen diende te ontslaan en dat u in dit verband bedreigd werd. U heeft uw in dit verband ondervonden problemen echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt door personen die u diende te ontslaan bedreigd te zijn geweest. Zo legde u onder meer tegenstrijdige verklaringen af betreffende de chronologie van de gebeurtenissen in de zomer van 2017 en het onderlinge verband ertussen. Zowel tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal situeerde u de verkiezingen van de grondwetgevende vergadering (Constituyente) voor de start van de ontslagen bij Lácteos Los Andes. U gaf aan dat iedereen die niet gaan stemmen was bij deze verkiezingen, die plaatsvonden op 30 juni (sic) 2017, ontslagen diende te worden (Verklaring CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) en dat dit gebeurde op basis van lijsten die in de dagen na deze verkiezing opgemaakt werden. Als gevolg hiervan moest u op 17 juli 2017 V.V. en Y.S. ontslaan en een dag later D. A., hetgeen u staaftde met de ontslagvergoedingen van deze betrokken personen waaruit blijkt dat deze daadwerkelijk werden

ontslagen op respectievelijk 17 juli 2017 en 18 juli 2017. **De reden van hun ontslag lag in alle gevallen bij het feit dat zij niet waren gaan stemmen bij de verkiezingen van de grondwettelijke vergadering op 30 juni (sic) 2017** (CGVS 1, p. 12-14). Geconfronteerd met het feit dat de verkiezing van de Constituyente plaatsvond op 30 juli 2017, gaf u enkel aan dat dit dan inderdaad op 30 juli 2017 geweest zal zijn (CGVS 1, p. 19). Hierop geconfronteerd met de vaststelling dat de door u gehanteerde chronologie en bijgevolg ook het oorzakelijk verband, met name dat het feit dat V.V., Y.S. en D. A. niet gingen stemmen bij de verkiezing van de Constituyente de reden is geweest van hun ontslag, onmogelijk kan kloppen, gaf u aan dat het dan niet mogelijk was dat zij in juli al ontslagen waren en dat u de data verkeerdelijk zal weergegeven hebben. U bevestigde tijdens het vervolg van het eerste onderhoud nog tweemaal dat het ontslag het gevolg was van de verkiezingen en van het feit dat ze tijdens de verkiezingen niet stemden (CGVS 1, p. 19-20). Tijdens het tweede onderhoud beweerde u echter plotsklaps dat er een tolkprobleem was: er was een verwarring tussen "junio" (juni) en "julio" (juli) (CGVS 2, p. 3; schrijven advocaat d.d. 10 januari 2018). Deze uitleg raakt, gelet op het feit dat er tijdens uw eerste onderhoud uitdrukkelijk geverifieerd werd of u juni of juli bedoelde (CGVS 1, p. 13), kant nog wal. Voorts kwam u tijdens uw tweede onderhoud opeens met een geheel andere chronologie. **U stelde dat de voornoemde drie personen toch in juli 2017 al ontslagen waren en dit dus voordat de verkiezingen hadden plaatsgevonden. U kaderde deze ontslagen ditmaal binnen een campagne van de Venezolaanse overheid om politieke tegenstanders te verwijderen** (CGVS 2, p. 3, 6, 7 en 10). Hoewel u tijdens uw eerste onderhoud nog stellig was over de reden van hun ontslag, met name dat ze niet waren gaan stemmen bij de verkiezingen van de Constituyente, haalde u dit tijdens uw tweede onderhoud op geen enkele manier aan. Bovendien bent u ook tegenstrijdig betreffende de personen die u vergezelden op het ogenblik dat u deze personeelsleden ontslagen zou hebben. Aanvankelijk, bij uw eerste onderhoud op het Commissariaatgeneraal, verklaarde u dat enkel de advocaat D.C. en de algemeen directeur J.D. aanwezig waren toen u hen ontsloeg (CGVS 1, p. 14). Bij uw tweede onderhoud stelde u dan weer dat enkel J.U., de nationale personeelsdirecteur, en iemand van de beveiligingsdienst u bijstond toen u deze personen ontsloeg (CGVS 2, p. 8). Verder gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u alle personen diende te ontslaan die niet hadden gekozen voor het huidige bewind bij de laatste verkiezingen: dit waren veel mensen (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat in de weken na 17 juli 2017 iedere dag mensen diende te ontslaan en verwees u verschillende keren naar al die personen die u moest ontslaan (CGVS 1, p. 13, 15, 16 en 18). Uit het geheel van uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud blijkt echter dat u voor de verkiezingen van 30 juli 2017 buiten Y.S., V.V. en D.A. (in uw staat) niemand ontslagen heeft: u ging enkel nog één keer naar Caracas om er op één dag enkele werknemers te ontslaan. Bij de ontslagen die volgden na de verkiezingen was u niet persoonlijk betrokken (CGVS 2, p. 6, 7, 10, 11, 13 en 14). Bovenstaande vaststellingen doen fundamenteel afbreuk aan uw persoonlijke betrokkenheid bij de ontslagen van Y.S., V.V. en D.A.. Bijgevolg kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen door hen met de dood bedreigd te zijn geweest.

Ook betreffende de gebeurtenissen die geleid hebben tot uw ontslag waren uw verklaringen niet eenduidig. Aanvankelijk stelde u dat u **op 26 september 2017 naar Caracas werd gestuurd om vijf personen te ontslaan. Diezelfde dag nog werd u gevraagd om naar Zulia te gaan** om ook daar werknemers van het staatsbedrijf te ontslaan, hetgeen u weigerde waardoor u **een dag later, op 27 september 2017, uw ontslagbrief indiende** (CGVS 1, p. 16-17). Tijdens uw tweede onderhoud gaf u aan dat u zo'n 15 dagen na de verkiezingen, i.e. **rond 15 augustus 2017, naar Caracas werd gestuurd om drie personen de laan uit te sturen**. Nadien bent u niet meer naar Caracas gestuurd om mensen te ontslaan (CGVS 1, p. 11, 13 en 14). **Begin september 2017** kreeg u van L.M., de algemeen directeur van het staatsbedrijf, **de opdracht om naar Zulia te gaan** om ook daar werknemers aan de deur te zetten. Op diezelfde dag maakt u hem duidelijk dat u dat niet zou doen. Zo'n **tien dagen later maakte u uw ontslagbrief over** aan uw werkgever (CGVS 2, p. 15, 16 en 17).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er aan uw problemen binnen Lácteos Los Andes geen geloof gehecht worden.

Betreffende uw verwijzing naar een lynchpartij van een chavist - u vreest dat dit ook met u kan gebeuren omdat u gekend staat als chavist en omdat chavisten gehaat worden - kan nog opgemerkt worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt van dergelijke gewelddaden het slachtoffer te kunnen zijn of worden. Dat enkele chavisten het slachtoffer werden van gewelddaden en mensenrechtenschendingen, zoals u ook aan de hand van een aantal documenten wenste aan te tonen, wordt weliswaar niet betwist. Uit uw verklaringen blijkt echter hoogstens dat, ondanks dat u jarenlang voor een socialistisch staatsbedrijf werkte, u af en toe werd uitgescholden voor rotchavist, dat de wagen van uw echtgenoot, die heden nog

steeds in Venezuela verblijft, werd bekrast – in dit verband legde u een foto van een (vuile) wagen neer – en dat er vuilnis in uw tuin werd gegooit. Dergelijk pestgedrag, hoe onaangenaam dit ook geweest moge zijn, kan echter bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer daar u uw problemen met personen die u moest ontslaan niet aannemelijk heeft gemaakt en daar u intussen vrijwillig uit het socialistische overheidsbedrijf ontslag heeft genomen. Volledigheidshalve kan in dit verband ook gewezen worden op uw houding. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u gebruik kon maken van de veiligheidsdienst van het bedrijf, de pcg, die u begeleidde van en naar het werk, besloot u op een bepaald moment om hiervan geen gebruik meer te maken en u door uw echtgenoot naar uw werk te laten voeren (CGVS 1, p. 19). Ofschoon u aanvankelijk beweerde niet meer buiten te komen - uw echtgenoot deed de boodschappen - (CGVS 1, p. 19), erkende u later dat u toch nog boodschappen deed (CGVS 2, p. 17). Uw geschetste houding stemt bijgevolg niet overeen met de ernst van uw beweerde vrees als chavista zwaar in de problemen te zullen komen. Overigens kan in dit verband nog opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u niet naar een andere wijk van Barquisimeto – een stad van bijna twee miljoen inwoners - of naar een andere meer regeringsgezinde regio in Venezuela zou kunnen verhuizen. Uw rechtvaardiging dat u gekend bent in heel Venezuela naar aanleiding van uw tewerkstelling bij Lácteos Los Andes (CGVS 2, p. 18), is een blote bewering die, gezien de uitgestrektheid van Venezuela, een land van meer dan 30 miljoen inwoners, gezien het aantal werknemers van het staatsbedrijf waarin u werkte en gezien het aantal werknemers in overheidsdienst in Venezuela, bezwaarlijk kan overtuigen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw echtgenoot momenteel bij zijn moeder in San Francisco, een stadje net ten zuiden van Barquisimeto, woont, er geen problemen kent en gewoon kan werken (Verslag luchtvaartpolitie d.d. 9 november 2017; CGVS 1, p. 3 en 4; CGVS 2, p. 3).

Daarnaast stipte u eveneens aan dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest als staatloze beschouwd te worden omdat u niet deelnam aan de presidentsverkiezingen van 2018. U vreest dan ook als gevolg hiervan problemen te zullen kennen als u zich opnieuw op de arbeidsmarkt zou begeven en als u medicatie zou willen verkrijgen. U staaft dit met een communiqué van de Venezolaanse regering die uw verklaringen in dit verband zou moeten bevestigen (CGVS 2, p. 4 en 5). Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen risico op vervolging of ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een risico lopen op vervolging of ernstige schade. De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen van wie kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of van wie vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat de Venezolaanse regering (de inhoud van) het door u neergelegde communiqué, waarin overigens verschillende spelfouten te lezen zijn, als niet-authentiek bestempelde. Uit diezelfde informatie blijkt voorts dat er in Venezuela stemrecht is, en géén stemplicht en dat de opkomst bij de voorbije presidentsverkiezingen slechts 46 procent bedroeg. Uw verklaringen dat u bij een terugkeer naar Venezuela louter als gevolg van uw afwezigheid bij de verkiezingen als staatloze beschouwd zal worden en dat u louter als gevolg hiervan problemen zal krijgen op de arbeidsmarkt of op het gebied van gezondheidszorg overtuigen bijgevolg niet. Bovendien kan er in dit verband en in uw specifieke situatie verwezen worden naar het feit dat u een universitair diploma bezit, dat u steeds heeft kunnen werken, dat u zelf ontslag nam omdat u een 'proper CV' wenste te behouden, dat uw familie bestaat uit voorstanders van het Venezolaanse regime en dat u in het verleden toegang had tot de Venezolaanse gezondheidszorg en er werd behandeld voor uw medische problemen. Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer louter omwille van uw afwezigheid bij de presidentsverkiezingen van 2018 problemen zal ondervinden dan wel als staatloos beschouwd zal worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. X). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).*

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch,

sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Zo blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u kon studeren in Venezuela en er steeds gewerkt heeft. U werkte bovendien als hooggeplaatst ambtenaar binnen een staatsbedrijf. U kon zelf uw reis en deze van uw minderjarige zoon naar België betalen (CGVS 2, p. 17). Voorts blijkt uit niets dat u niet opnieuw werk zal kunnen vinden, al dan niet bij een staatsbedrijf. Er kan in dit verband nog gewezen worden op uw verklaringen dat u zelf ontslag heeft genomen omdat u een 'proper' CV wenste te behouden (CGVS 2, p. 17 en 18). U bezit voorts een eigen woning. Uw bewering dat uw woning u ontnomen zal worden in het kader van de plannen van de Venezolaanse overheid om leegstaande panden op te eisen in het kader van het plan 'Ubica tu Casa' overtuigt niet. Zo stelde u dat uw echtgenoot er soms nog terugkeert om een aantal huisdieren te verzorgen (CGVS 2, p. 3). Bovendien werkt hij als taxichauffeur. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat, indien u zou terugkeren naar Venezuela, u in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op bovenstaande heeft u niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg – u legde in dit verband enkele medische documenten neer – (CGVS 1, p. 17; CGVS 2, p. 4, 5 en 18), wijst het Commissariaat-generaal erop dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding

kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw opleiding en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen wordt immers niet getwijfeld. Voorts wordt evenmin betwist dat u tot eind september 2017 tewerkgesteld was bij het staatsbedrijf Lácteos Los Andes en dat er een herstructurering en een ontslagronde plaatsvond, maar, zoals hierboven reeds omstandig beargumenteerd werd, kan er geen geloof gehecht worden aan de problemen die u persoonlijk in verband met de ontslagronde in het bedrijf beweerde gekend te hebben. Aan de getuigenissen van twee van uw ex-collega's kan geen objectieve waarde gehecht worden en ook het WhatsApp-bericht van L.M. kan niet in overweging genomen worden. Uit niets blijkt namelijk dat dit bericht daadwerkelijk door L.M. verstuurd werd noch is duidelijk wanneer en in welke omstandigheden u dit bericht werd overgemaakt. Bovendien dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, wat hier niet het geval is. Dat er geweld en (veel) mensenrechtenschendingen in Venezuela plaatsvinden en dat (een deel van) de bevolking honger lijdt, zoals u met artikels en rapporten over de algemene situatie in Venezuela wenste aan te tonen, wordt niet betwist. Hierboven is echter reeds gebleken dat u niet heeft aangetoond dat u bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen of dat u er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Dat er enkele chavisten slachtoffer werden van de Resistencia, die gewelddadig kan zijn – uit pagina 34 van het UNHCR-rapport van augustus 2017 blijkt in dit verband dat in heel Venezuela, naast verschillende gewonden en doden bij de veiligheidstroepen, minstens vier doden en 23 gewonden vielen door toedoen van aanvallen van antiregeringsgroeperingen –, wordt geenszins betwist. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u hiervan het slachtoffer zou kunnen worden, aangezien hierboven is gebleken dat u reeds geruime tijd als chavista beschouwd kan worden en u, behalve enkele krassen in jullie wagen, wat vuilnis in uw tuin en wat verwijten, geen problemen kende omwille van het feit dat u met het chavisme geassocieerd kon worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een appreciatiefout en de schending aan van artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Zij ontwikkelt dit middel als volgt.

“Het Commissaris-generaal vindt dat verzoekster haar vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Verwerende partij is van oordeel dat de verklaringen van verzoekster niet aannemelijk zijn wegens tegenstrijdigheden tussen haar gehoren. Dit is echter gebaseerd op een beoordelingsfout en een gebrek aan zorgvuldigheid. Verzoekster is een vluchteling en heeft nood aan internationale bescherming in België. Verder is verwerende partij tot de conclusie gekomen dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie (daterend van april 2018 ...) er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Om deze redenen kan aan verzoeksters de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Verzoekster zal eerst de informatie die is toegevoegd (van april 2018) aan haar administratief dossier over de algemene situatie tegenspreken en bewijzen dat er nu in Venezuela sprake is van een situatie die onder artikel 48/4, §2, c) Vw valt. Deze algemene situatie is ook van

fundamenteel belang om de vrees van verzoekster uit te leggen en om de context in de welke deze zijn ontstaan te verduidelijken. Verzoekster zal daarna de vaststellingen en verwijten van verwerende partij rechtzetten en aantonen dat ze een vluchteling is".

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Venezuela stelt verzoekster dat deze zeer complex is en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal en dat de commissaris-generaal deze problemen minimaliseert. Zij gaat vervolgens in op een aantal aspecten van de situatie in Venezuela om de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas aan te tonen. Met betrekking tot de politieke instabiliteit stelt verzoekster dat *"Sinds de politieke verkiezingen van Mei 2018 is het land verdeeld in twee en wordt het de plaats van talloze manifestaties van geweld. Nicolas Maduro, aftredende president, won met een score van 67,7% van de stemmen (stuk 3). Veel oppositieleden hebben geprotesteerd tegen deze presidentiële uitkomst. Op 23 januari 2019 hebben de aanhangers van de oppositie gedemonstreerd tegen het huidige staatshoofd. Ze volgen Juan Guaido die zich heeft geproclameerd als President. Europese landen, de VS en Canada hebben hun steun aan Guaido getoond (stuk 4). Guaido voorziet nieuwe verkiezingen en verschillende demonstraties werden georganiseerd in de hoofdstad. Maduro blijft de voorstelling van Europa te weigeren en blijft gesteund door het leger. Trump bedreigt met een militaire tussenkomst en "overweegt alle opties". De situatie is verward en complex. Burgers maken zich zorgen over de gang van zaken. Inderdaad, geconfronteerd met het feit dat de bevolking is verdeeld in twee afzonderlijke clans, elk met hun politieke figuur, vinden veel gewelddaden plaats, vooral tijdens demonstraties. Een zeer groot aantal burgers is door het leger bedreigd of mishandeld en sommigen zijn zelfs omgekomen. Volgens de VN zijn sinds deze golf van protest minstens 40 mensen gestorven aan het gebruik van geweld. Human Rights Watch hekelt ook het feit dat de Venezolaanse regering zelfs politieke tegenstanders gevangen heeft gezet om te voorkomen dat zij de verkiezingen bijwonen (stuk 5)".*

Met betrekking tot de veiligheidssituatie betoogt zij *"Cedoca stelt bij aanvang van de "COI Focus VENEZUELA Situation Sécuritaire, 29 avril 2018 (Update)" (in het administratief dossier) vast dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en gewelddadig, zelfs extreem gewelddadig is: "La présente recherche dresse un état de lieu de la situation sécuritaire au Venezuela qui est particulièrement complexe et volatile(...)" "D'après le Congressional Research Service (CRS), la situation politique risque de rester extrêmement volatile. De situatie wordt momenteel gekwalificeerd als pré-conflict maar het land riskeert binnenkort te imploderen en in een burgeroorlog of politieke oorlog verzeild te raken: "Le Venezuela est actuellement dans une situation de pré-conflict et le risque de guerre civile ne peut pas être exclu. Traversant une grave crise politique, économique et sociale, le pays semble au bord de l'implosion ou en "guerre politique". Venezuela is het tweede meest gewelddadige land ter wereld, en hoofdstad Caracas de tweede gevaarlijkste stad. Het aantal geregistreerde gewelddadige moorden in Venezuela in 2016 is 10 keer hoger dan het gemiddelde op wereldniveau (stuk 6). Het geweld heeft een impact op het dagelijkse leven van de volledige bevolking: "26. Violence and crime have increased in recent years, thereby impairing the day-to-day life of the population as a whole, but especially that of individuals, groups, and communities that have traditionally have been victims of discrimination or at greater risk of rights violations, such as women, children and adolescents, and older adults. It worries the IACHR that the State's response has largely been to militarize citizen security and to co-opt civilians for security force tasks, especially through the Liberation of the People Operation (OLP) and the Zamora Plan (PZ). According to the information received, this has resulted in a steady increase in the number of extrajudicial executions, with 2015 seeing 37% more cases than 2014; and 2016 seeing 70% more cases than the previous year. Another source estimated that in 2017 Venezuela registered 89 violent deaths per 100,000 inhabitants and a total of 26.616 death persons in the whole national territory. On the other hand, according to official statistics, in 2016 there were 21,752 intentional homicides, or a rate of 70.1 violent deaths per 100,000 residents. ' ' (stuk 6) Vrouwen zijn in het bijzonder slachtoffer: "341. (...) However that may be, the Commission notes that the situation is extremely worrying considering that, according to statements made by the Director of the Economic Commission for Latin American and the Caribbean (ECLAC), femicide is the second cause of violent death in the country and that 96% of reported cases go unpunished. "342. With respect to gender-based violence against women, between 2001 and 2014, between 70,000 and 80,000 cases were reported each year. Charges were brought in only 10% to 16.35% of those cases, with only 0.48% and 0.79% of all reported cases reaching the trial stage. ..(stuk 6) Verschillende bendes, paramilitaire groeperingen zijn actief en oefenen geweld uit ten aanzien van de bevolking. In veel gevallen zijn ze ofwel politiek gelinkt aan de overheid of worden ze getolereerd door de overheid : "L'appareil de sécurité vénézuélien se caractérise par l'existence de multiples organismes de sécurité publique opérant à l'échelle nationale, municipale et locale. Parmi eux, certains corps appartiennent aux forces de l'ordre, tandis que d'autres s'apparentent à des structures politico-militaires. "Tous participent simultanément au maintien de la sécurité et à la répression du crime.*

La dispersion des forces de sécurité facilite l'essor de forces de sécurité parallèles — colectivos, milices boliviennes, groupes mafieux et criminels - qui prospèrent au sein et hors de l'appareil d'Etat et contribuent au climat d'impunité, d'insécurité et de peur affectant les civils ».

Vervolgens citeert verzoekster met betrekking tot de colectivos, criminele bendes en drugsbendes passages "OFPPRA, Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaires", 22/11 /2016, p. 4 (stuk 7 bij het verzoekschrift) ; met betrekking tot de vervolging die iedereen riskeert die zich kritisch uit ten aanzien van het regime passages uit "UN Human Rights office of the high commissioner, Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight", june 2018 (stuk 9 bij het verzoekschrift) en wat de straffeloosheid betreft, een passage uit "UN News Service, Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings", 22 June 2018 (stuk 10 bij het verzoekschrift).

Met betrekking tot de migratiecrisis stelt verzoekster dat "Venezuela is geconfronteerd met een enorm migratiecrisis. Omwille van de veiligheidssituatie (zie punt 2.1.1) zijn er tientallen duizenden onderdanen gevlucht uit het land. De cijfers tonen dat 2 miljoenen Venezolaanse hun lacht hebben gevlucht sinds 2015 (stuk 11). De HCR voorziet dat tegen december 2019, 1 Venezolaans op 6 het grondgebied verlaten zou hebben (stuk 12). De Verenigde Naties voorspelt 5,3 miljoenen Venezolaanse vluchtelingen tegen december 2019. Deze massale migratiestromen tonen aan dat de situatie in Venezuela niet meer haalbaar is en zich niet in een proces van verbetering ankert. De VN verklaren dat het land «fait face à un séisme humanitaire » (stuk 13)".

Vervolgens gaat verzoekster in op de economische en sociale rechten. Zij verwijst vooreerst naar een rapport van "United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 — Venezuela" van 16 juli 2018 ter ondersteuning van haar stelling dat er sprake is van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg en van extreem hoge moordcijfers en citeert de volgende passage uit het rapport: "The human rights situation in Venezuela deteriorated markedly in 2017. A wide range of civil and political rights violations, against a backdrop of reduced access to food and healthcare, were issues of particular concern. The economic crisis, with hyper-inflation and continuing shortages of food and medicines, severely reduced the capacity of Venezuelans to meet their basic needs. According to Caritas International, the Global Acute Malnutrition Index, which measures the percentage of children under the age of five with acute to severe malnutrition, stood at 15.6% in November. Medical and pharmaceutical associations reported a sharp increase in cases of malaria, diphtheria, measles, and a lack of medication. Criminal violence remained a serious problem. One local NGO, Venezuelan Observatory of Violence, estimated more than 26,000 violent deaths in 2017. UNESCO figures suggest that nearly 50% of girls are not in primary education (stuk 14)".

Zij vervolgt dat "Ook volgens de Europese Unie bestaan er, naast andere problemen met mensenrechten in Venezuela, dringende noden onder de bevolking die het recht op voedsel en gezondheid aantasten: "In November, the EU Foreign Affairs Council unanimously adopted a sanctions regime on Venezuela. The EU expressed its concerns about the lack of respect for and erosion of democratically elected institutions, violations of human rights and fundamental freedoms, and the urgent needs of the population that affected their rights such as the right to food and to health. (...)" (stuk 14)

Het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten heeft het in een zorgwekkend rapport van juni 2018 de 'instorting van de gezondheidszorg': "Medical doctors, hospital directors, other health professionals, and human rights defenders interviewed by OHCHR all indicated that the country suffers from a dramatic health crisis and an outright collapse of the Venezuelan health care system, which have resulted in massive violations of the right to health. Indicators, such as the increase of maternal mortality by 60 per cent and infant mortality by 30 per cent from 2014 to 2016, the lack of access to adequate and regular treatment for more than 300,000 patients with chronic diseases, or the outbreak of malaria and diphtheria (diseases which had previously been eradicated), all point to a dramatic deterioration of the health care system. (...) Another factor that has contributed to the deterioration of the health care system was the high dependence of the Government on imports of medicines and health equipment and the further decrease of the already limited productive capacity at the national level. In 2014, due to inflation and the important debt acquired with health supplies companies, the Government's capacity to import medicines and health equipment was reduced by 60 per cent. As the Government's imports represented 95 per cent of the health supplies needed to run the public health care system, the reduction in import capacity prompted systematic shortages of medicines and medical equipment. Furthermore, over the last few years, around 50 per cent of medical doctors and 37 per cent of nurses emigrated to other countries of the region, mainly due to their low wages and the

lack of conditions to provide adequate health services. The level of deterioration of public hospital facilities and the dire shortages of medicines and medical supplies point to what must be called a collapse of the health care system (stuk 15)." Verzoeker verwijst verder naar een artikel in The Lancet (stuk 16) dat ook spreekt van een ineenstorting van de gezondheidszorg in Venezuela en de COI Focus Venezuela in het administratief dossier die hierover ook duidelijk is (p. 40).

Verzoekster stelt vervolgens dat sinds 2016 de situatie allicht enkel nog verslechterd is aangezien hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting en de vlucht van medisch personeel onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg hebben geleid en stelt dat de afwezigheid van overheidsdata in deze context evenmin bemoedigend kan worden genoemd. Zij verwijst vervolgens naar het rapport van OHCHR (stuk 14) ter ondersteuning van haar stelling dat de ineenstorting van de gezondheidszorg bijzondere implicaties heeft voor (jonge vrouwen), wat ook in de COI Focus Venezuela wordt toegelicht als volgt: *"Toutes les sources consultées dressent un état accablant du secteur des soins de santé. Codevida et Provea détaillent dans leur rapport de février 2018 de graves, massives et systématiques violations du droit à la santé, produisant, concomitamment avec d'autres violations des droits humains tels que le droit à l'alimentation, une situation d'urgence alimentaire complexe avec (un niveau alarmant de décès)"* (p.40) »

Verder wijst zij, met verwijzing naar het rapport van de Britse overheid (stuk 14) en de COI Focus van 2018 op de ernstige voedseltekorten in Venezuela en stelt dat *"Ook de "COI Focus Venezuela" bevestigt de grote impact van de voedselcrisis op vrouwen en dit om meerdere redenen: "Les femmes ont été particulièrement affectées par la crise alimentaire. " (p. 35) Des te meer is ook het — onbestraft - geweld tegen vrouwen een groeiend probleem: "La violence liée au genre est erigée en infraction depuis 2007 mais, en 2016, aucune déclaration de culpabilité n'a été prononcée dans 96% des affaires jugées. » (COI Focus, p. 24). Terecht stelt het rapport van de Britse overheid dan ook bijzondere aandacht voor vrouwen voorop. Zij zijn namelijk vaak het eerste slachtoffer in het geval van een crisissituatie zoals in Venezuela: "In 2018, the UK will continue to focus on concerns over the erosion of political freedoms and the adverse impact of the social and economic crisis, including modern slavery, girls ' access to education and women 's rights, with a special focus on eliminating violence against women and girls. " (stuk 14). Alle voorgaande elementen vindt men ook terug op de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken".*

Met verwijzing naar een artikel in Knack stelt verzoekster dat ook in de pers gewag wordt gemaakt van een land dat ineenstort, met o.m. hyperinflatie, volledig falende gezondheidszorg en dit zonder vooruitzichten op beterschap (stuk 18).

Zij stelt verder dat dat er niet enkel sprake is *"van 'ongelijkheden in voorzieningen' zoals vermeld in de bestreden beslissing maar over het falen van een Staat waar de meest fundamentele basisrechten (voedsel, medicatie, scholing, etc.) niet gewaarborgd zijn"* en verwijst naar het standpunt van het UNHCR van maart 2018 dat er *"een er een bijzondere nood is aan internationale bescherming - ook al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen"*. Zij besluit dit onderdeel door te stellen dat *"[h]et loutere feit dat de hierboven geschetste problemen van 'socio-economische aard' zijn is niet afdoende om te beweren dat er geen sprake zou kunnen zijn van een reële risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Het economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen dwingt Venezolaanse in een menonwaardige situatie. Uit bovenstaande informatie blijkt dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie. Voor wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard behalve een kleine groep geprivilegieerden die nauwe banden onderhouden met de overheid. Zelfs de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen vindt dat voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond is"*.

In een onderdeel getiteld *"individuele vluchtmotieven en bijzondere kwetsbaarheid"* argumenteert verzoekster als volgt:

"Verwerende partij is van oordeel dat verzoekster haar vrees tot vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt. Verwerende partij heeft telkens de voorkeur gegeven aan een lezing van de verklaringen van verzoekster die tegenstrijdigheden doet ontstaan in plaats van, rekening houdend met de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster en de algemene situatie in Venezuela, een soepele lezing van haar verklaringen te onthouden. Verzoekende partij vreest dat ze omwille van haar specifieke profiel, namelijk een chavist die de order van de regering heeft gevolgd en opposanten heeft moeten ontslaan, vervolgd wordt door de opposanten maar ook dat ze

omwille van het feit dat ze is gestopt met de regering te volgen en daarna gevlucht is, gezien zal worden als een verrader.” Zij somt vervolgens de elementen op die niet betwist zijn, met name dat: “ze nationaal en daarna regionaal personeelsmanager was; ze in een staatsbedrijf werkte, Lacteos Los Andes; ze lid werd van de regeringspartij PSUV; er een diepgaande herstructurering plaatsvond in de staatsbedrijf Lacteos Los Andes in de zomer 2017; ze personeelsleden heeft moeten ontslagen volgend de druk van de autoriteiten; Y.S., V.V. en D. A. ontslagen zijn geweest; ze chavist is; chavisten slachtoffer zijn van geweldadaden en mensenrechtenschendingen; ze ontslag heeft genomen; ze uit haar land gevlucht is”.

Zij stelt verder dat “De pers bevestigt dat gedurende de zomer 2017, Venezolaanse ambtenaren onder druk stonden van hun superieuren om ervoor te zorgen dat ze voor het door Nicolas Maduro voorgestelde project stemden (stukken 20 en 21). Indien ze dit niet deden werden ze ontslaan. De President Maduro zei uitdrukkelijk begin juli 2017 : “Si il y a 15.000 travailleurs (dans un service public), les 15.000 doivent voter, sans aucune excuse. Entreprise par entreprise, ministère par ministère, gouvernorat par gouvernorat, mairie par mairie, allons tous voter pour la constituante ! » (stuk 21). De President eiste daarom dat medewerkers van overheidsdiensten, administraties en bedrijven voor de Constituyente gingen stemmen op straffe van ontslag. Hij gebruikte ook de “Patriot's Notebook”, die de begunstigden van sociale programma's vermeldt, om hen te dwingen naar het stembureau te gaan. Maduro en de overheden had een lijst om na te gaan wie ging stemmen en wie niet (stuk 21). Deze context, die niet door verwerende partij in rekening werd genomen, is van fundamenteel belang om de verklaringen en vrezen van verzoekster te benaderen. Deze niet betwiste elementen zijn in se voldoende om de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij te erkennen aangezien de algemene situatie in Venezuela en het geweld in het land en in het bijzonder, door opposanten tegen regering-aanhangers, en door de overheden en regering-aanhangers tegen opposanten. De bedreigingen die verzoeker heeft meegemaakt versterken haar profiel en de risico's tot vervolgingen”.

In een onderdeel getiteld “rechtzetting van incoherenties of tegenstrijdigheden over het beroep en verantwoordelijkheden van verzoekende partij” stelt zij dat:

“Verzoekende partij wenst hier te benadrukken dat haar gehoren met verwerende partij niet goed doorliepen. Haar eerste gehoor vond plaats nadat ze vastgehouden werd - de gevolgen, o.a. op psychologische vlak van haar vlucht en aanhouding mogen niet onderschat worden, en verzoekster had het moeilijk zich de precieze datums en namen ter herinneren. Gedurende haar tweede gehoor was de verstandhouding tussen haar en de Protection Officer en de tolk niet goed : de notities van het onderhoud tonen dat verzoekster vaak onderbroken werd, dat de tolk vaak bevestigde dat ze niets begreep, enz. Bijgevolg moeten de incoherenties en tegenstrijdigheden die gestipt worden in de bestreden beslissing gerelativeerd worden en een soepele lezing van verzoeksters verklaring moet worden bevorderd. a) Bedreigingen van Y.S., V. V. en D. A. Verwerende partij hecht geen geloof aan het feit dat verzoekster door personen die ze diende te ontslaan bedreigd is geweest en berust zich op het feit dat de chronologie van de ingeroepen feiten verschilt in de verklaringen van verzoekster en op het feit dat verzoekster verschillende verklaringen heeft afgelegd over de personen die met haar waren tijdens de ontslagen. Dit voortvloeit uit een beoordelingsfout en een misverstand in hoofde van verwerende partij : Er is een misverstand gebeurd tussen de maanden junio en julio. Verzoekster heeft bij het begin van haar tweede interview en onmiddellijk na haar eerste interview via een schrijven van haar raadsman naar deze fout verwezen, ter goede trouw (stuk 23) . Dit kan haar dus redelijk niet verweten worden. De uitspraak van de twee maanden lijkt ook erg op elkaar wat een verwarring kan uitleggen. Er is een misverstand gebeurd tussen het feit dat de personen die verzoekster ontslaan heeft niet gingen stemmen op de algemene repetitie van 16 juli 2017 en dat ze daarvoor ontslaan werden, niet omdat ze niet waren gaan stemmen op 30 juli 2017. De verkiezingscampagne voor de Constituyente liepen door van 9 juli 2017 tot 27 juli 2017. Op 30 juli 2017 gebeurde de verkiezingen. De regering oefende druk uit op zijn ambtenaren gedurende die maand (zie punt 2.2.1). Het is in het kader van deze verkiezingscampagne dat de ambtenaren die tegenstanders waren bedreigd werden om te worden ontslaan als ze niet zouden stemmen. Er werd een generale repetitie georganiseerd door de regering in 600 stembureaus op 16 juli 2017 (stuk 22). De ambtenaren die niet gingen stemmen werden bedreigd en vele werden de dag erna ontslagen (stuk 20). Dit is precies wat gebeurde met V. V., Y. S. en D. A. en waarom de overheden al wisten, voor de verkiezingen van 30 juli 2017, dat deze tegenstanders waren en dat ze om die reden ontslaan werden.

Verzoekster ontsloeg V.V., Y. S. en D. A. niet op dezelfde dagen en daarom waren dezelfde personen niet telkens met haar aanwezig : voor het ontslaan van V.V. en Y. S. waren J. U. aanwezig en een veiligheidsagent. Voor het ontslaan van D. A. was D. C. aanwezig en J. D. omdat er eerst moest worden genegocieerd over haar premies en sociale uitkeringen. Ze was een analiste en kon zomaar niet ontslaan worden : Ook de advocaat en ook J. D., ze hebben mij wel alleen naar haar gestuurd om tot

een akkoord proberen te geraken omdat zij niet zo maar ontslagen kon worden, dat moest met een legale officiële procedure gebeuren, omdat zij analiste was. Ze was wel redelijk betrokken bij de oppositie, ze publiceerde zaken op haar profielen, ik moest haar van de baas op willekeurige manier buitengooien. Ze wist dat ze ook een doelwit zou worden omdat ze niet gestemd had, maar met haar heb ik geprobeerd om tot een akkoord te gooien, ze kreeg bvb een extra bonus, haar ontslagvergoeding zou meteen uitbetaald worden plus nog wat extra, maar ze is tegen mij beginnen roepen, ze is me beginnen te bedreigen, ze liep zelfs naar buiten en zette een hele scene op, heel wat werknemers kwamen op de gang en waren dus er getuige van. De dag nadien kwam ze terug naar het bedrijf en ik had de taak gegeven aan de bewaking om haar niet binnen te laten, Ik ging zelf naar de poort en ik zei nogmaals dat de samenwerking beëindigd was, ze heeft me toen ook met de dood bedreigd, ze zei dat ze me wel zou weten te vinden. Verzoekster heeft bijgevolg op voldoende wijze uitgelegd dat ze persoonlijk betrokken was met het ontslaan van V.V., Y. S. en D. A., die een fervente tegenstrever was. Haar coherente verklaringen worden tevens gesteund door de documenten die ze heeft neergelegd namelijk een ontslaglijst, de ontslagvergoedingen voor D. A., een officiële communicatie bericht van het Bedrijf, mails berichten enz. Deze documenten worden niet in de bestreden beslissing geanalyseerd. De verklaringen van verzoekster zijn geloofwaardig en samenhangend met haar functie, die niet betwist wordt, en met de algemene informatie die getuigen van het druk dat op de ambtenaren gedurende de maand juli werd gezet en van de ontslagen van deze die niet zijn gaan stemmen. b) Ontslag van verzoekende partij. Verwerende partij verwijt aan verzoekster haar tegenstrijdige verklaringen over haar ontslag. Verzoekster houdt zich aan de verklaringen van haar tweede gehoor. Verzoekende partij werd ongeveer twee weken na de verkiezingen naar Caracas gestuurd om personen te ontslaan. Ze kreeg daarna de opdracht om naar Zulia te gaan en andere werknemers te ontslaan maar ze verzet zich daartegen omdat de situatie in Zulia te gespannen was. Verzoekster werkte voor de laatste keer op 29 september 2017 en had haar ontslag brief ingediend op 27 september 2017" en citeert vervolgens passages uit pagina 16 van het gehoorverslag II CGVS (antwoord op de vraag "wanneer diende u uiteindelijk uw ontslag in" en pagina 17 van gehoorverslag I CGVS (antwoorden op de vraag "en maakte u die brief ook op de 30^e september op" en "voordat u die brief indiende, had u toen al laten verstaan aan uw leidinggevenden dat u niet naar Zulia zou vertrekken?").

Wat betreft haar vrees gelieerd aan het feit dat ze chavist is stelt verzoekster: "Verwerende partij hecht geen geloof aan het feit dat verzoekster, door haar steun aan de chavisten, slachtoffer zou kunnen worden van gewelddaden maar erkent wel dat chavisten slachtoffers van dergelijke daden en van mensenrechtenschendingen kunnen zijn. Verzoekster woonde in een wijk vol met opposanten en werd vervolgens meerdere keren uitgescholden en geagresseerd. Ze ging amper buiten. Verwerende partij evalueert de risico niet dat verzoekster vandaag zou lopen in geval van terugkeer naar Venezuela maar beperkt zich tot het vaststellen dat toen, de daden de drempel van de Vluchtelingenconventie niet overschijden. Verwerende partij voegt geen enkel informatie toe aan het dossier die de vrees van verzoekster tegenspreken. De actuele situatie in Venezuela, die complex en onstabiel is, brengt met zich mee dat verwerende partij nog zorgvuldiger moet zijn bij de beoordeling van verzoekster vrees, wat helemaal niet het geval is. Bijgevolg wenst verzoekende partij benadrukken dat de inflatie in Venezuela en de algemene situatie hen verhinderde om te verhuizen. Haar echtgenoot heeft, volgend de gespannen situatie in de wijk, Cabudare moeten vluchten en heeft zich onderdoken bij zijn ouders, in San Francisco. Het feit dat zijn man die het profiel van verzoekster niet heeft "gewoon" daar kan werken brengt niet met zich mee dat het ook zo zou zijn voor verzoekster. Verwerende partij gaat hier voorbij een in concreto analyse van verzoekster risico's in geval van terugkeer maar beperkt zich tot snelle conclusies".

Met betrekking tot haar vrees omwille van haar vlucht, asielaanvraag en afwezigheid bij de verkiezingen betoogt verzoekster dat zij "vreest in geval van een terugkeer naar Venezuela achtervolgd te worden omwille van haar vlucht, haar asielaanvraag in Europa en haar afwezigheid gedurende de verkiezingen van 2018. Verwerende partij erkent dat verzoekster mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden bij terugkeer. Verwerende partij stoelt zich op een COI Focus. In dit rapport wordt er vastgesteld dat personen problemen kunnen hebben bij terugkeer als ze in het verleden als opposant beschouwd werden of van wie vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse autoriteiten. Er werden geen repatriëring in 2018 gedaan naar Venezuela en Dienst Vreemdelingenzaken benadrukte dat "we hebben geen weet van wat er ter plaatse is gebeurd en er is geen opvolging". Voor de rest blijft het COI Focus gebrekkig over wat er concreet gebeurd bij terugkeer omdat informatie daarover ontbreekt. Het COI Focus concludeert wel dat er een risico kan bestaan en dat folteringen en vernederende behandelingen in Venezuela bestaan. In tegendeel tot wat verwerende partij aanhaalt werd verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten daar ze geen gevolg meer wou geven aan de ontslagen in de staatsbedrijf. Ze werd ook bedreigd" en

citeert vervolgens pagina 17 van het gehoorverslag CGVS II (antwoorden op de vragen “wat was de reactie van L.M.?” en “wanneer diende u uiteindelijk uw ontslag in”). Verzoekster stelt tenslotte dat zij, “die normaal gezien een chavist is, heeft de ordes van de regering niet gevolgd en is bovendien uit het land gevlucht, wat een bewijs is dat ze haar rug heeft teruggekeerd aan de regering. Er bestaat dus een risico dat verzoeker beschouwd zal worden als een opposante en vervolgens vervolgd zal worden bij terugkeer”.

Verzoekster stelt vervolgens dat zij als vluchteling moet erkend worden omdat zij aan alle criteria voldoet. Zij stelt dat: « (1) Ze vreest, als ze naar haar land van herkomst zou moeten terugkeren, mishandeld of gedood te worden door de opposanten en door de overheden; (2) Deze vrees is gegrond aangezien verzoekster aan de ene kant opposanten heeft moeten ontslaan en de ordes van de regering moeten toepassen en aan de andere kant, omdat ze daarna de ordes niet meer heeft gevolgd en gevlucht is; (3) De vervolgingen die gevreesd zijn, zijn de dood, onmenselijke of onterende handeling; (4) Die zijn wegens het feit dat ze beschouwd is als voorstander van de politieke macht door de opposanten van de regering en namelijk door de mensen die ze heeft ontslaan en die haar met de dood hebben bedreigd of tegenstander van de politieke macht door de regering omwille van haar ontslag, haar verzet tegen de ordes en haar vlucht uit Venezuela ; (5) De verzoekende partij vreest vervolgingen door de overheden en/of opposanten en kan de bescherming van Venezuela daarvoor niet krijgen gezien de huidige situatie in het land: Bij het beoordelen of de vrees van verzoekster voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of verzoekster in werkelijkheid politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging, namelijk tegenstander of voorstander van de regering, indien deze kenmerken hem door de actoren van de vervolging worden toegeschreven (art. 48/3, §5 Vw). Verzoekende partij heeft alles geprobeerd om documenten neer te leggen en zijn relaas te ondersteunen. Verzoekende partij werd al de slachtoffer van vervolgingen, namelijk van bedreigingen. De artikelen 48/6 en 48/7 zijn dus van toepassing ».

In ondergeschikte orde stelt verzoekster dat mocht de Raad vaststellen dat verzoekende partij niet binnen het toepassingsgebied van de Geneefse Conventie valt, dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voldoet en dat de subsidiaire beschermingsstatus haar toegekend moet worden gezien de algemene situatie in Venezuela en de elementen die het risico in haar specifieke geval individualiseren, namelijk het feit dat ze een vrouw is die haar rechten heeft verloren na haar afwezigheid gedurende de eerdere verkiezingen.

Verzoekster vraagt bijgevolg haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen of subsidiaire bescherming en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Pro deo;
3. LeMonde.Fr, "Au Venezuela, Nicolas Maduro proclamé vainqueur d'une présidentielle contestée, 21 mei 2018;
4. LeMonde.fr, "Venezuela : près de vingt pays européens reconnaissent", 3 februari 2019;
5. HCR, "Venezuela : Arrestations et recours à la force meurtrière contre des manifestants", 29 januari 2019;
6. LACHR Inter-American Commission on Human Rights, Situation of Human Rights in Venezuela, 31/12/2017;
7. OFPRA, Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaires, 22/11 /2016, p. 4 ;
8. HRW, Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela, 29/11 /2017;
9. UN Human Rights office of the high commissioner, Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, june 2018;
10. UN News Service, Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings' 22 June 2018;
11. HCR, "Les demandeurs d'asile vénézuéliens renforcent la main d'oeuvre au Brésil", 16 novembre 2018;
12. LeMonde.fr, "Fin 2019, un Vénézuélien sur six aura quitté son pays", 8 février 2019;
13. Article AFP, « L'ONU prévoit 5,3 millions de réfugiés fin 2019 », 14 december 2018 ;
14. "United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 — Venezuela" — rapport van 16 juli 2018, www.refworld.org;

15. UNHCR, Guidance note on the outflow of Venezuelans, March 2018;
16. The Lancet, "The collapse of the Venezuelan health system", 7 april 2018; vol. 391, p. 1331.
17. Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018, www.diplomatie.belgium.be;
18. Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe", gepubliceerd 29 augustus 2018;
19. Artikel HRW, 15/11/2018;
20. Liberation.fr, "Au Venezuela, des représailles contre les abstentionnistes », 11 augustus 2017;
21. LePoint.fr, "Venezuela: les manifestations continuent après l'attaque du parlement», 7 juli 2017;
22. Libération.fr, « L'opposition marque des points au Vénézuëla », 17 juli 2017;
23. Mail van raadsman d.d. 10.01.2018.

2.2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 20 februari 2020, waarin, gelet op artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- acaps: Venezuela. Situational update and 2019 outlook, Briefing note – 28 March 2019;
- COI Focus Venezuela: situation socio-économique, 20 april 2018;
- Teresa Bo, "Venezuela blackout: "With the electricity out, I can't get my chemo", in Reporter's Notebook/Venezuela, 9 March 2019;
- Reuters, "Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout, March 11, 2019;
- Amnesty International, "10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis", 18 February 2019;
- Amnesty International, Annual Report. Venezuela 2017/2018;
- International Crisis Group, "The Darkest Hours: Power Outages Raise the Temperature in Venezuela", 15 March 2019.
- BBC News, "Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts", 4 February 2019;
- Gideon Long, "Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen", February 22, 2019.
- Centre for Strategic and International Studies, The Maduro Diet: Food v. Freedom in Venezuela, July 9, 2018;
- Aljazeera, "Venezuelans turn to food production amid crisis", 28 March 2019;
- Roads & Kingdoms, "Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela", 13 November 2018.
- COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 April 2019 en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019: internetlink.

Verwerende partij legt een tweede aanvullende nota neer d.d. 20 februari 2020, waarin, gelet op artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018; OHCHR, "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019; IACHR, "*Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report*" van december 2017, p. 1, 6-26, 84-133.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek naar de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedurerichtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep

ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak "*M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*" heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop

deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”.*

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/3 § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Volgens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

2.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota's en de opmerkingen ter terechtzitting door beide partijen stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

2.4.3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat niet betwist wordt dat verzoekster een functie had als nationaal personeelsmanager en als verantwoordelijke voor de westelijke regio van Venezuela bij het Staatsbedrijf Lacteos Los Andes en er werkte tussen 2011 en 2017, dat er een herstructurering plaatsvond in het bedrijf in juni 2017 en dat verzoekster ingevolge van een instructie van haar directe oversten personeelsleden heeft moeten ontslaan, waaronder een verkoopsdirecteur, Y.S. en de verkoopscoördinator V.V. (gehoorverslag CGVS I, p. 6, 9) en een verkoopsanalyste, D.A. (gehoorverslag CGVS I, p. 10). Verder wordt ook niet betwist dat verzoekster een Chaviste was en ook als dusdanig bekend stond en dat zij zich moest aansluiten bij de PSUV in 2011 om aangenomen te kunnen worden bij Lacteos Los Andes. Zij verklaart hierover ook dat toen Chavez nog leefde zij vond dat hij veel positieve zaken had gedaan, maar dat het lidmaatschap van de partij *“vooral was om te werken, maar eens ik in het bedrijf zat nam ik actiever deel aan politieke zaken”* (gehoorverslag CGVS II, p. 9) en dat haar moeder al heel lang politiek geëngageerd was en Chavez steunde en bij hen thuis comités organiseerde (gehoorverslag CGVS II, p. 8). Uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoekster gedetailleerde verklaringen aflegt over de manier waarop het bedrijf gestructureerd is, de leidinggevende personen en haar eigen functie. Verder legt verzoekster kopieën voor van haar benoemingsbesluiten dd. 29 juni 2015 en 29 december 2015 (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10 en 11), een aanvraag voor een benoeming dd. 17 februari 2017 (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12) en een kopie van haar werkbadge (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6). De authenticiteit van geen van deze documenten wordt in de bestreden beslissing in twijfel getrokken en de Raad stelt vast dat deze documenten de

verklaringen van verzoekster over haar tewerkstelling bij Lacteos Los Andes bevestigen en ziet geen reden om haar tewerkstelling en functie bij het staatsbedrijf in twijfel te trekken.

2.4.3.2. Verder stelt de Raad vast dat de kern van verzoeksters vluchtrelaas betrekking heeft op het feit dat haar werd opgedragen personeelsleden te ontslaan die niet zouden hebben deelgenomen aan de verkiezingen voor de grondwetgevende vergadering van 30 juli 2017 en dat zij daarop werd bedreigd door de personen die zij moest ontslaan en anderzijds vreest als Chaviste het slachtoffer te worden van gewelddaden. In de bestreden beslissing wordt evenwel gesteld dat zij niet aannemelijk maakt dat zij werd bedreigd door de personen die zij moest ontslaan omdat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de chronologie van de gebeurtenissen in de zomer van 2017 en het onderlinge verband ertussen. Met name heeft zij in de vragenlijst CGVS en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaard dat het feit dat zij niet gaan stemmen waren bij de verkiezingen van de grondwetgevende vergadering de reden van hun ontslag was en situeerde zij deze verkiezingen op 30 juni 2017, terwijl het ontslag van Y.S. en V.V. plaatsvond op 17 juli en dat van D.A. op 18 juli 2017 en dat er dus blijkbaar geen causaal verband was tussen beide gebeurtenissen. Ook legde verzoekster volgens de bestreden beslissing tegenstrijdige verklaringen af tijdens het eerste en tweede persoonlijk gehoor bij het CGVS over wie haar bij het ontslaan van werknemers vergezelde en over wanneer zij gevraagd werd naar Zulia te gaan om werknemers te ontslaan.

Met betrekking tot het feit dat verzoekster tijdens het eerste persoonlijk onderhoud de verkiezingen voor de grondwetgevende vergadering situeerde op 30 juni 2017 i.p.v. 30 juli 2017 voert verzoekster aan dat er een verwarring is gebeurd tussen de maanden “junio” en “julio” en dat zij onmiddellijk na het eerste interview te goeder trouw naar deze fout heeft verwezen via haar raadsman en dat er een misverstand is met betrekking tot de verkiezing in die zin dat *“de personen die verzoekster ontslagen heeft niet gingen stemmen op de algemene repetitie van 16 juli 2017 en dat ze daarvoor ontslagen werden en niet omdat ze niet waren gaan stemmen op 30 juli 2017”* (verzoekschrift, p. 19). Zij wijst ook op het feit dat het eerste persoonlijk onderhoud plaatsvond toen ze werd vastgehouden en dat de gevolgen daarvan op psychologisch vlak niet mogen onderschat worden en dat gedurende het tweede persoonlijk onderhoud de verstandhouding tussen haar en de Protection Officer en de tolk niet goed was en dat de notities aantonen dat verzoekster vaak onderbroken werd en de tolk vaak bevestigde dat ze niets begreep (idem).

Met betrekking tot de omstandigheden waarin de gehoren zijn verlopen wijst verwerende partij ter terechtzitting erop niet in te zien hoe een vertaalprobleem de verwarring tussen juni en juli kan verklaren en dat de tolk tijdens het gesprek om verduidelijking heeft gevraagd en verzoekster op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaart alles goed begrepen te hebben en dat de advocaat geen opmerkingen heeft gemaakt. De Raad stelt vast dat zowel tijdens het persoonlijk onderhoud in januari 2018 als in juli 2018 dezelfde tolk aanwezig was (zie gehoorverslag CGVS I, p. 1 en gehoorverslag CGVS II, p. 1) en dat in beide gevallen verzoekster verklaarde de tolk goed begrepen te hebben en dat op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud de advocaat erop wijst dat verzoekster ook de redenen heeft uiteengezet waarom de verwarring is gebeurd (gehoorverslag CGVS I, p. 20) en geen opmerkingen heeft op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud (gehoorverslag CGVS II, p. 21). Evenwel blijkt uit de gehoorverslagen dat zowel tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (gehoorverslag CGVS I, p. 7 – az geeft nog uitleg, maar tolk begrijpt het niet goed) als tijdens het tweede persoonlijk onderhoud (gehoorverslag CGVS II, p. 11 – tolk: de rest begrijp ik echt niet – vz begint uitleg, tolk vraagt nogmaals om duidelijkheid; p.12 – tolk: ik begrijp er weer niet veel van, ik vraag om verduidelijking; p. 16: vz antwoordt maar tolk begrijpt er niets van) de tolk op verschillende momenten problemen had om verzoekster te verstaan. Dat verzoekster op het einde van het persoonlijk onderhoud telkens verklaart de tolk goed te hebben begrepen is hiermee dus als dusdanig niet in tegenstrijd, nu de tolk blijkbaar verzoekster niet altijd goed kon verstaan en niet omgekeerd. Waar verzoekster in het verzoekschrift opwerpt dat bijgevolg de tegenstrijdigheden die worden aangestipt in de bestreden beslissing gerelativeerd moeten worden en tot een soepele lezing noopt van verzoeksters verklaring stelt de Raad evenwel vast dat enerzijds uit de gehoorverslagen niet blijkt dat de problemen met de tolk dusdanig waren dat zij het goede verloop van het persoonlijk onderhoud ernstig bemoeilijkten of dat cruciale aspecten van haar verklaringen erdoor verloren gingen en dat anderzijds verzoekster uitdrukkelijk om nadere toelichting werd gevraagd omtrent cruciale aspecten in haar verklaring die onduidelijk waren en werd geconfronteerd met alle cruciale tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing vermeld worden.

Met betrekking tot de datum waarop verzoekster de verkiezingen voor de grondwetgevende vergadering en de ontslagen van Y.S., V.V. en D.A. situeert, stelt de Raad het volgende vast. Tijdens het eerste persoonlijk gehoor stelt verzoekster eerst dat Maduro 30 juni uitriep als datum voor deze verkiezing

(gehoorverslag CGVS I, p. 12) en dat zij op 17 juli Y.S. en V.V. ontsloeg en op 18 juli D.A. (gehoorverslag CGVS I, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat de verkiezing plaatsvond op 30 juli stelt zij later tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat *“dan zal het 30 juli zijn”* en dat het *“wel degelijk owv de verkiezingen was dat ik die mensen moest ontslaan”* (gehoorverslag CGVS I, p. 19). Kort na het eerste persoonlijk onderhoud maakt verzoekster, via een email van haar raadsman gericht aan het CGVS van 10 januari 2018, melding van het feit dat er verwarring was in de vertaling van haar verklaringen en met name *“junio”* en *“julio”* en dat *“aussi et surtout, ma cliente me dit qu'elle souhaite clarifier davantage les raisons pour lesquelles certaines procédures de licenciement ont été initiées avant les élections du 30 juillet. Durant la campagne déjà, certaines personnes ont été identifiées comme opposantes. Je vous prie de trouver, ci-dessous, le courriel qui avait été envoyé à ma cliente le 02.08.2017 et qui concerne Madame D.A., dont la procédure de licenciement a été initiée déjà en juillet (cf dates sur les documents)”* (eigen vertaling : ook en vooral zegt mijn cliënte mij dat zij wenst de redenen te verduidelijken waarom bepaalde ontslagprocedures werden ingeleid voor de verkiezingen van 30 juli. Reeds gedurende de campagne, zijn bepaalde personen geïdentificeerd als opposanten. Gelieve hieronder de boodschap te vinden die aan mijn cliënte werd gestuurd op 2 augustus 2017 en die betrekking heeft op mevrouw D.A., voor wie de ontslagprocedure reeds gestart werd in juli (zie data op het document)). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing dus onterecht stelt dat *“tijdens het tweede onderhoud beweerde u echter plotsklaps dat er een tolkprobleem was: er was verwarring ontstaan tussen “junio” (juni) en “julio” (juli)”*, nu dit uitdrukkelijk werd aangekaart in de email dd. 10 januari 2018 en dat de bestreden beslissing voorbijgaat aan de verwijzing in de email naar het feit dat bepaalde personen tijdens de campagne al waren geïdentificeerd als opposanten.

De Raad stelt vast dat informatie in het administratief dossier aangebracht door het CGVS bevestigt dat werknemers van staatsbedrijven in de dagen voor de verkiezingen voor de Grondwetgevende vergadering werden gewaarschuwd dat hun tewerkstelling de volgende dag zou beëindigd worden indien zij niet gingen stemmen (zie Wikipedia, *Venezuelan Constituent Assembly election*, 2017, p. 3, administratief dossier, landeninformatie, stuk 3). Uit de informatie bijgebracht door verzoekster blijkt verder dat de regering een generale repetitie hield voor de verkiezing voor de grondwetgevende vergadering in 600 bureau's twee weken voor de verkiezing (Libération.fr, *“l'opposition marque des points au Vénézuëla”*, 17 juillet 2017 en *“Au Venezuela, des représailles contre les abstentionnistes”*, 11 aout 2017). Voor zover het verzoekschrift zich hierop steunt om te stellen dat zij doelde op personen die niet gingen stemmen tijdens de algemene repetitie voor de verkiezingen en niet op de dag van de verkiezingen zelf, blijkt dit evenwel niet uit de gehoorverslagen van het persoonlijk onderhoud van verzoekster. De Raad stelt immers ook vast dat tijdens het eerste persoonlijk onderhoud de tolk specifiek geverifieerd heeft nadat verzoekster verklaart *“Op 30 juni wint hij de verkiezingen voor die grondwettelijke vergadering, de dag nadien komt dit alles in de krant en zegt hij dat we de rangen moeten sluiten, en ik denk een dag later kreeg ik de opdracht om de mensen te ontslaan”* of zij 30 juni bedoelt en niet 30 juli en dat verzoekster aangeeft dat het 30 juni is (gehoorverslag CGVS I, p. 13). Het feit dat verzoekster ook na hierop gewezen te zijn blijft verklaren dat de verkiezing op 30 juni plaatsvond en dat zij de dag erna de opdracht kreeg de mensen te ontslaan kan door de Raad niet anders worden geïnterpreteerd dan dat zij wel degelijk verwees naar de eigenlijke verkiezing voor de grondwetgevende vergadering en niet de generale repetitie die half juli plaatsvond.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen over de personen die haar vergezelden toen zij de genoemde werknemers moest ontslaan, werpt verzoekster op dat V.V., Y.S. en D.A. niet op dezelfde dag werden ontslagen en daarom niet dezelfde personen aanwezig waren. Zij stelt in het verzoekschrift dat op de dag van het ontslag van Y.S. en V.V., J.U. en een veiligheidsagent aanwezig waren; terwijl op de dag van het ontslag van D.A.; D.C. en J.D. aanwezig waren omdat er onderhandeld moest worden over premies en sociale uitkeringen en verwijst daarvoor naar haar verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud CGVS (p. 14) met betrekking tot het ontslag van D.A.. De Raad stelt vast de bestreden beslissing geen onderscheid maakt tussen het ontslag van Y.S. en V.V. dat volgens haar verklaringen plaatsvond op 17 juli en dat van D.A. dat volgens haar verklaringen plaatsvond op 18 juli. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verzoekster verklaart dat bij het ontslag van Y.S. en V.V. de volgende personen aanwezig waren: de baas op nationaal niveau van het personeel J.D. en de advocaat die met haar meeging, D.C.. Zij verklaart tijdens datzelfde onderhoud dat bij het ontslag van D.A. dezelfde personen aanwezig waren (gehoorverslag CGVS I, p. 14). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart zij dat zij bij het ontslag van Y.S. en V.V. vergezeld was door de nationaal manager, J.U., en iemand van de beveiligingsdienst van het bedrijf (gehoorverslag CGVS II, p. 8) maar worden verder geen vragen gesteld over wie haar vergezelde bij het ontslag van D.A.. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeksters verklaringen omtrent het ontslag van Y.S. en D.A. tegenstrijdigheden bevatten die afbreuk

doen aan de geloofwaardigheid van de beweerde bedreiging door deze drie personen die zij moest ontslaan.

Met betrekking tot de betrokkenheid van verzoekster bij de ontslagen in Caracas en haar eigen ontslag stelt de bestreden beslissing het volgende: *Ook betreffende de gebeurtenissen die geleid hebben tot uw ontslag waren uw verklaringen niet eenduidig. Aanvankelijk stelde u dat u op 26 september 2017 naar Caracas werd gestuurd om vijf personen te ontslaan. Diezelfde dag nog werd u gevraagd om naar Zulia te gaan om ook daar werknemers van het staatsbedrijf te ontslaan, hetgeen u weigerde waardoor u een dag later, op 27 september 2017, uw ontslagbrief indiende (CGVS 1, p. 16-17). Tijdens uw tweede onderhoud gaf u aan dat u zo'n 15 dagen na de verkiezingen, i.e. rond 15 augustus 2017, naar Caracas werd gestuurd om drie personen de laan uit te sturen. Nadien bent u niet meer naar Caracas gestuurd om mensen te ontslaan (CGVS 1, p. 11, 13 en 14). Begin september 2017 kreeg u van L.M., de algemeen directeur van het staatsbedrijf, de opdracht om naar Zulia te gaan om ook daar werknemers aan de deur te zetten. Op diezelfde dag maakt u hem duidelijk dat u dat niet zou doen. Zo'n tien dagen later maakte u uw ontslagbrief over aan uw werkgever (CGVS 2, p. 15, 16 en 17).* De Raad stelt vast dat het verzoekschrift enkel stelt dat verzoekster zich houdt aan haar verklaringen van haar tweede gehoor, met name dat zij ongeveer twee weken na de verkiezingen naar Caracas werd gestuurd om mensen te ontslaan, dat zij daarna de opdracht kreeg om naar Zulia te gaan maar zich daartegen verzette en haar ontslagbrief had ingediend op 27 september 2017 (verzoekschrift, p. 20). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeksters verklaringen over het tijdstip van haar activiteiten in Caracas erg uiteenlopen en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet worden weerlegd door het louter vasthouden aan haar verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zonder een plausibele uitleg te verschaffen voor het feit dat haar eerdere verklaringen zo fundamenteel verschillend zijn.

Voor zover verzoekster aanvoert dat zij vervolging vreest omwille van haar vlucht, haar asielaanvraag en haar afwezigheid gedurende de verkiezingen van 2018, stelt zij in wezen dat zij in de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten omdat ze niet meer wou meewerken met de ontslagen in het bedrijf en dat ze door haar vlucht uit Venezuela haar rug heeft gekeerd naar de regering. De Raad stelt vast dat zij er niet in slaagt deze vrees te objectiveren. Voor zover zij verwijst naar het communiqué van de Venezolaanse regering waarin wordt gesteld dat zij die niet hebben deelgenomen aan de presidentsverkiezingen als verraders zullen worden bestempeld, blijkt uit het administratief dossier dat woordvoerders van de Venezolaanse regering deze informatie verschillende keren hebben ontkend. Hoewel de Raad vaststelt dat, gezien de graad van corruptie en reputatie van de Venezolaanse regering, de bewijswaarde van deze mededeling van de woordvoerders van de regering uiterst gering is en als dusdanig geen bewijs oplevert van het tegendeel, zijn er ook geen geloofwaardige bronnen voorhanden die aantonen dat de loutere niet-deelname aan de presidentsverkiezingen automatisch ertoe leidt dat men vervolgd wordt in geval van terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekster Venezuela eind oktober 2017 verliet, dat slechts 46% van het electoraat ook effectief deelnam aan de presidentsverkiezingen en dat uit de informatie in het administratief dossier en aangebracht door verzoekster, niet blijkt dat zij die niet deelnamen aan de presidentsverkiezingen van 2018 systematisch hiervoor vervolgd worden. Voor zover verzoekster aanvoert dat zij reeds in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond omdat ze geen gevolg meer wou geven aan de ontslagen in het Staatsbedrijf waarvoor zij werkte, stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde dat zij zelf ontslag nam uit het bedrijf en dat zij zonder problemen Venezuela kon verlaten met haar jongste zoon zodat zij niet aannemelijk maakt dat zij in 2017 omwille van het feit dat zij niet langer mensen wilde ontslaan in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

De Raad stelt vast dat verzoekster inspanningen heeft geleverd om haar vluchtmotieven te staven en heel wat documenten heeft voorgelegd, waarvan de authenticiteit niet betwist wordt en die verzoeksters verklaringen over haar functie bij het Staatsbedrijf, de ontslagronde en herstructurering van het bedrijf bevestigen. Evenwel slaagt verzoekster er niet in om een plausibele uitleg te geven voor de hierboven vaststelde inconsistenties inzake de chronologie van de verschillende gebeurtenissen, en de personen die aanwezig waren bij het ontslag van de genoemde personeelsleden. Wat de bedreigingen door de betrokken personeelsleden betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster verklaart dat zij door Y.S. en V.V. bij hun ontslag met de dood werd bedreigd en dat zij stelden dat een huurmoordenaar maar 5000 bolivares kostte (gehoorverslag CGVS I, p. 13-14) en dat ook D.A. haar met de dood bedreigde maar dat verzoekster bescherming kreeg van de veiligheidsdienst en door hen naar en van het werk werd gebracht maar hier later ook afstand van deed, waarna haar echtgenoot haar naar haar werk bracht (gehoorverslag CGVS I, p. 19) en verder ook geen gewag maakt van verdere bedreigingen door deze personen na hun ontslag midden juli tot haar vertrek uit Venezuela op 22 oktober 2017. Bovenstaande

vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekster de bedreigingen door de personen die zij moest ontslaan niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.4.3.3. Hoewel uit het voorgaande is gebleken dat verzoekster de bedreigingen door de drie personen die zij moest ontslaan niet aannemelijk heeft gemaakt, stelt de Raad ook vast, zoals hierboven aangehaald, dat verzoeksters functie bij het Staatsbedrijf en haar lidmaatschap van de PSUV niet in twijfel wordt getrokken en dat verzoeksters verklaringen hierover consistent zijn. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat, hoewel zij vooral lid werd van de PSUV omdat dit een voorwaarde was om bij het Staatsbedrijf aan de slag te kunnen, zij vond dat Chavez, toen hij nog leefde, veel positieve zaken had gedaan, maar dat het lidmaatschap van de partij *“vooral was om te werken, maar eens ik in het bedrijf zat nam ik actiever deel aan politieke zaken”* (gehoorverslag CGVS II, p. 9) en dat haar moeder al heel lang politiek geëngageerd was en Chavez steunde en bij hen thuis comités organiseerde (gehoorverslag CGVS II, p. 8). Zij verklaart verder dat zij problemen kende met de burens omdat zij voor het regime werkte en zij ook gemakkelijk aan eten geraakte en dat zij beschimpt werd, afval voor hun deur werd gegooid, hun wagen werd bekrast en dat ze ooit gedwongen werd om haar uniform uit te trekken; dat de guarimba's begonnen in april 2017 en dat arbeiders van Lacteos Los Andes op weg naar het werk aangevallen geweest waren en dat *“la resistencia, die hadden aanvallen gevoerd op het bedrijf, ze identificeerden ook bazen van het bedrijf, in de buurt waar ik woon woont er iemand van die resistencia”* (gehoorverslag CGVS II, p. 17). Waar verzoekster in het verzoekschrift opwerpt dat verwerende partij het risico niet evalueert dat verzoekster vandaag zou lopen in geval van terugkeer naar Venezuela maar zich beperkt tot het vaststellen dat toen, de daden de drempel van de Vluchtelingenconventie niet overschrijden en dat *“verwerende partij geen enkele informatie toevoegt aan het dossier die de vrees van verzoekster tegenspreken”*, stelt zij in wezen dat verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar het risico dat zij als persoon die als Chaviste bekend staat zou lopen in geval van terugkeer naar Venezuela.

In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde dat zij in een stad woonde die volledig in handen is van de oppositie (gehoorverslag CGVS, p. 17), dat zij *“rotchavist”* werd genoemd, dat er vuilnis over hun muur werd gegooid en hun wagen werd bekrast (gehoorverslag CGVS, p. 17); dat ze niet gelooft dat ze nog in Venezuela kan leven *“ten eerste omdat de oppositie weet wie ik ben en wat ik gedaan heb. Ten tweede omdat heel mijn wijk zich aan het organiseren is in het verzet, het gaat niet lang duren vooraleer er weer een opstand komt, dan zijn de chavisten de eersten die ze zullen zoeken”* (gehoorverslag CGVS, p. 18).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat chavisten slachtoffer werden van de Resistencia en dat die gewelddadig kan zijn en hiervoor verwijst naar pagina 34 van het UNHCR rapport 2017 (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 34) waaruit volgens de bestreden beslissing *“blijkt in dit verband dat in heel Venezuela, naast verschillende gewonden en doden bij de veiligheidstroepen, minstens vier doden en 23 gewonden vielen door toedoen van aanvallen van antiregeringsgroeperingen –, wordt geenszins betwist.”* Verwerende partij is evenwel van mening dat verzoekster *“niet aannemelijk [heeft] gemaakt dat u hiervan het slachtoffer zou kunnen worden, aangezien hierboven is gebleken dat u reeds geruime tijd als chavista beschouwd kan worden en u, behalve enkele krassen in jullie wagen, wat vuilnis in uw tuin en wat verwijten, geen problemen kende omwille van het feit dat u met het chavisme geassocieerd kon worden.”*

Voor zover in de bestreden beslissing wordt opgeworpen dat verzoekster naar een andere wijk van Barquisimeto zou kunnen verhuizen of naar een andere meer regeringsgezinde regio in Venezuela stelt de Raad vast dat hierdoor impliciet wordt toepassing gemaakt van het intern beschermingsalternatief. De Raad herinnert er aan dat uit artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat bij de beoordeling of de verzoekster een vrees voor vervolging heeft of toegang tot bescherming heeft in een deel van het land van herkomst, rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden. Verder volgt uit artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, dat in geval toepassing wordt gemaakt van het intern beschermingsalternatief, de bewijslast bij de overheid ligt om aan te tonen dat de verzoeker in een ander deel van het land geen gegronde vrees voor vervolging heeft en er toegang tot bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat het CGVS zich *in casu* beperkt tot het verwijzen naar het feit dat Barquisimeto een stad van twee miljoen inwoners is en dat verzoekster zich niet kan beroepen op het feit dat zij gekend is in heel Venezuela gezien haar tewerkstelling bij het bedrijf Lacteos Los Andes. Hieruit blijkt niet dat een zorgvuldig onderzoek werd gedaan naar de mogelijke risico's en toegang tot bescherming

voor voormalige hooggeplaatste ambtenaren en aanhangers van Chavez in andere wijken van Barquisimeto dan wel andere regio's in Venezuela in de actuele context van diepgaande economische en politieke crisis in Venezuela.

Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing enkel verwezen wordt naar verzoeksters ervaringen als Chaviste in het verleden, die dateren van de zomer van 2017 en de periode daarvoor en het UNHCR rapport van augustus 2017 zonder deze af te toetsen aan de meest recente informatie over de veiligheidssituatie in Venezuela, en de situatie voor Chavisten die uit Europa terugkeren naar Venezuela anno 2020. Wat betreft de beledigingen aan haar adres, het storten van vuilnis en het bekrassen van haar auto stelt de Raad vast dat deze daden als dusdanig niet voldoende ernstig zijn om als daden van vervolging te worden gekwalificeerd. Evenwel wijst de Raad erop dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud ook uitdrukkelijk verklaarde dat leden van de Resistencia aanvallen hadden gelanceerd op het bedrijf waarvoor zij werkte en dat in haar buurt iemand van de Resistencia woont en deze persoon met naam noemt (gehoorverslag CGVS II, p. 17) en dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat Chavisten slachtoffer werden van de Resistencia.

In dit verband stelt de Raad vast dat volgens het OHCHR rapport *"Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van juli 2019, waarnaar de aanvullende nota van verwerende partij verwijst, als risicoprofielen in 2018-2019 naast onder meer vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, dissidente militairen, werknemers van overheidsondernemingen, vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren ook stelt dat *"Attacks have also targeted supporters of former President Hugo Chávez and military dissidents as well as civil servants and employees of State companies perceived as opponents"* (eigen vertaling: Aanvallen hebben ook aanhangers van de voormalige President Hugo Chávez en militaire dissidenten en ook ambtenaren en werknemers van Staatsbedrijven die worden gezien als opposanten, gevisieerd) (p. 7-8).

De Raad kan verzoekster bijtreden waar zij stelt dat verwerende partij geen informatie bijbrengt die de informatie bijgebracht door verzoekster met betrekking tot het geweld tegen aanhangers van Chavez weerlegt en stelt bovendien vast dat verwerende partij zelf informatie bijbrengt waaruit blijkt dat aanhangers van Chavez tot de risico profielen behoren in 2018-2019. De Raad stelt evenwel vast dat de door partijen aangebrachte informatie geen uitsluitel biedt over de situatie van personen met het profiel van verzoekster, met name aanhangers van voormalig president Chavez/voormalige hooggeplaatste ambtenaren in Staatsbedrijven die ontslag hebben genomen, in geval van terugkeer naar Venezuela en de mate waarin voor deze personen een intern beschermingsalternatief voorhanden is dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 48/8 § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. POLLET